

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 7 юли 2022 година¹

Дело C-296/21

А

(Преюдициално запитване, отправено от Korkein hallinto-oikeus (Върховен административен съд, Финландия))

„Преюдициално запитване — Придобиване и притежаване на огнестрелно оръжие — Прехвърляне на дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Съюза — Директива 91/477/ЕИО — Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403 — Член 7, параграф 2 — Взаимно признаване — Член 3, параграф 1 — Проверяващ субект, определен от държавите членки — Член 3, параграф 3 — Проверяващ субект, който не фигурира в публикувания от Комисията списък на проверяващите субекти на държавите членки“

1. Директива 91/477/ЕИО² (след изменението ѝ с Директива 2008/51/ЕО³) отразява по-специално стремежа на законодателя на Съюза да уреди режима на дезактивиране на огнестрелни оръжия.
2. Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403⁴ има за цел да осигури гаранции, че дезактивирани оръжия са приведени в състояние на необратима нефункционалност, както предвижда Директива 2008/51. С тази цел той изисква компетентен орган да проверява дали дезактивирането е извършено в съответствие с определени технически спецификации (посочени в приложение I към него) и да издава на собственика на оръжието сертификат, удостоверяващ дезактивирането.

¹ Език на оригиналния текст: испански.

² Директива на Съвета от 18 юни 1991 година относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие (ОВ L 256, 1991 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 10, стр. 233 и поправка в ОВ L 191, 2020 г., стр. 6). Тя е отменена с Директива (ЕС) 2021/555 на Европейския парламент и на Съвета от 24 март 2021 година относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие (ОВ L 115, 2021 г., стр. 1).

³ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2008 година за изменение на Директива 91/477/ЕИО на Съвета относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие (ОВ L 179, 2008 г., стр. 5). В настоящото заключение позоваването на Директива 91/477 се отнася до редакцията, изменена с Директива 2008/51, освен ако не е посочено друго.

⁴ Регламент за изпълнение на Комисията от 15 декември 2015 година за определяне на общи насоки относно стандартите и методите за дезактивиране с цел осигуряване на гаранции, че дезактивирани оръжия са приведени в състояние на необратима нефункционалност (ОВ L 333, 2015 г., стр. 62 и поправка в ОВ L 186, 2021 г., стр. 35).

3. Запитващата юрисдикция изпитва по същество две съмнения относно тълкуването на Директива 91/477 и на Регламент за изпълнение 2015/2403:

- от една страна, тя иска да се установи дали частноправен субект, учреден като дружество с ограничена отговорност, разполага с правомощия да действа като „проверяващ субект“ и да издава сертификат за дезактивиране,
- от друга страна, тя поставя въпроса дали признаването от държава членка на сертификатите за дезактивиране на оръжия, издадени в друга държава членка, е обусловено от включването от Комисията на субекта, който го е издал, в списъка по член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403.

I. Правна уредба

A. Правото на Съюза

1. Директива 91/477

4. Съгласно член 1:

„1. За целите на настоящата директива „огнестрелно оръжие“ означава всяко преносимо цевно оръжие, което произвежда, проектирано е да произведе или може да бъде видоизменено, така че да произведе изстрел с куршум или проектил чрез действието на взривно вещество, освен ако е изключено по някоя от причините, изброени в приложение I, част III. Огнестрелните оръжия са класифицирани в приложение I, част II.

За целите на настоящата директива се смята, че даден предмет може да бъде видоизменен, така че да произведе изстрел с куршум или проектил чрез действието на взривно вещество, ако:

- външният му вид наподобява огнестрелно оръжие, и
- конструкцията или материалът, от който е направен, могат да бъдат лесно видоизменени по този начин.

1а. За целите на настоящата директива „част“ означава всеки компонент или резервен компонент, специално предвиден за огнестрелно оръжие и основен за неговото функциониране, включително цев, затворена рама или цевна кутия, затвор или барабан, ударен механизъм или затворен блок, и всяко устройство, което е предназначено или пригодено да заглушава звука от изстрел с огнестрелно оръжие.

1б. За целите на настоящата директива „основен компонент“ означава затворен механизъм, патронник и цев на огнестрелно оръжие, които като отделни предмети са включени в категорията на огнестрелните оръжия, на които са или са предназначени да бъдат монтирани.

[...]“.

5. Член 4 гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че огнестрелно оръжие или част от него, пуснато на пазара, е маркирано и регистрирано в съответствие с настоящата директива или че е било дезактивирано.

[...]“.

6. В рамките на глава 3 („Формалности, които се изискват за движение на оръжия в рамките на Общността“) член 14 предвижда:

„Държавите членки приемат всички разпоредби, които забраняват влизането на тяхна територия на:

– огнестрелно оръжие, което е извън случаите, предвидени в членове 11 и 12, и с уговорката да се спазват предвидените в тях условия.

[...]“.

7. Съгласно приложение I:

„[...]

III. За целите на настоящото приложение в определението за огнестрелни оръжия не са включени предмети, които отговарят на определението, но които:

а) са направени трайно негодни за употреба чрез дезактивиране, при което се гарантира, че всички основни части на огнестрелното оръжие са доведени до постоянна нефункционалност и невъзможност за отстраняване, подмяна или модификация по начин, който би позволил огнестрелното оръжие да бъде въведено отново в употреба.

[...]

Държавите членки определят ред за проверка от компетентен орган на мерките за дезактивиране, предвидени в буква а), с цел да се гарантира, че модификациите, извършени по отношение на дадено огнестрелно оръжие, са го привели в състояние на необратима нефункционалност. В рамките на тази проверка държавите членки предвиждат издаване на сертификат или протокол, удостоверяващ дезактивирането на огнестрелното оръжие, или щамповане на ясна маркировка върху него със същата цел. Комисията издава, в съответствие с процедурата по регулиране, посочена в член 13а, параграф 2 от директивата, общи насоки относно стандартите и техниките за дезактивиране на огнестрелни оръжия с цел да се гарантира, че дезактивираните огнестрелни оръжия са трайно нефункционални.

[...]“.

2. Регламент за изпълнение 2015/2403

8. Член 2 („Лица и субекти, на които е разрешено да дезактивират огнестрелни оръжия“) гласи:

„Дезактивирането на огнестрелни оръжия се извършва от публични или частни субекти или от физически лица, на които е разрешено съгласно националното законодателство да извършват такава дейност“.

9. Член 3 („Проверка и удостоверяване на дезактивирането на огнестрелни оръжия“) предвижда:

„1. Държавите членки определят компетентен орган, който да проверява дали дезактивирането на огнестрелното оръжие е извършено в съответствие с техническите спецификации, определени в приложение I („проверяващия субект“).

2. Когато на проверяващия субект е разрешено също така да дезактивира огнестрелни оръжия, държавите членки гарантират, че в рамките на субекта е налице ясно разделение на тези задачи и на лицата, които ги извършват.

3. Комисията публикува на интернет страницата си списък на проверяващите субекти, определени от държавите членки, включително подробна информация относно тях, както и символите им и данни за връзка с тях.

4. Когато дезактивирането на огнестрелните оръжия е извършено в съответствие с техническите спецификации, определени в приложение I, проверяващият субект издава на собственика на огнестрелното оръжие сертификат за дезактивиране в съответствие с образеца, посочен в приложение III. Цялата информация, включена в сертификата за дезактивиране, се представя и на езика на държавата членка, в която е издаден сертификатът, и на английски език.

[...]“.

10. Член 7 („Прехвърляне на дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Съюза“) гласи:

„1. Дезактивирани огнестрелни оръжия могат да се прехвърлят към друга държава членка, при условие че имат нанесена общата уникална маркировка и се придружават от сертификат за дезактивиране в съответствие с настоящия регламент.

2. Държавите членки признават сертификатите за дезактивиране, издадени от друга държава членка, ако те отговарят на изискванията, определени в настоящия регламент. Държавите членки, които са въвели допълнителни мерки в съответствие с член 6, обаче могат да изискват доказателства, че дезактивираното огнестрелно оръжие, което предстои да бъде прехвърлено на тяхна територия, съответства на тези допълнителни мерки“.

11. Съгласно член 8 („Изисквания за нотифициране“):

„Държавите членки нотифицират на Комисията всички мерки, които приемат в сферата, обхваната от настоящия регламент [...]“.

12. Приложение I („Технически спецификации за дезактивирането на огнестрелни оръжия“) определя операциите по дезактивиране, които трябва да бъдат извършени, за да бъдат приведени огнестрелни оръжия в състояние на необратима нефункционалност, въз основа на три таблици:

- в таблица I са изброени различните видове огнестрелни оръжия;
- в таблица II са описани операциите, които трябва да бъдат извършени, за да бъде приведен всеки основен компонент на огнестрелно оръжие в състояние на необратима нефункционалност;
- в таблица III са посочени конкретните операции за отделните основни компоненти на всеки вид огнестрелно оръжие.

13. Приложение III съдържа „Образец на сертификат за дезактивирани огнестрелни оръжия“.

Б. Финландското право. *Ampu-asetaki (1/1998)*⁵

14. Съгласно член 112а („Прехвърляне и въвеждане на дезактивирани огнестрелни оръжия във Финландия“):

„Който прехвърля или въвежда във Финландия дезактивирано огнестрелно оръжие е длъжен, в рамките на 30 дни от прехвърлянето или въвеждането, да представи огнестрелното оръжие за проверка пред полицейски орган или Главната дирекция на полицията“.

15. Съгласно член 91:

„Когато разрешение за търговия в сектора на оръжията или разрешение за притежаване за лична употреба е заличено или оттеглено, полицията трябва да издаде решение за полицейско изземане на огнестрелни оръжия, части на оръжия, патрони и особено опасни боеприпаси, доколкото същите все още не са предоставени на притежател на надлежно разрешително.“

Полицията трябва да издаде решение за изземане и когато притежател на неразрешени огнестрелни оръжия или части на оръжия, неразрешени патрони или особено опасни боеприпаси по собствена инициатива декларира даден предмет пред полицията и ѝ прехвърли съхранението му [...].“

16. Съгласно член 112b („Дезактивиране на огнестрелни оръжия“), параграф 2:

„Регламент за изпълнение 2015/2403 предвижда разпоредби относно лицата и субектите, които имат разрешение за дезактивиране на огнестрелни оръжия, техническите спецификации за дезактивирането на огнестрелни оръжия, маркировката, проверката и верифицирането на дезактивирани огнестрелни оръжия, исканията за административно съдействие за извършването на дезактивиране, допълнителните мерки за дезактивиране,

⁵ Закон за огнестрелните оръжия № 1/1998.

както и относно прехвърлянето на дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Европейския съюз“.

II. Фактите, спорът и преюдициалните въпроси

17. А, което упражнява търговска дейност, специализирана в продажбата на военноисторически предмети с колекционерска стойност, придобива в Австрия три картечници, които според сертификатите, издадени от дружество В на 9 октомври 2017 г., са дезактивирани.

18. Дружество В е признато от австрийските органи за проверяващ субект по смисъла на член 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403, въпреки че не е посочено поименно в списъка, предвиден в параграф 3 от този член.

19. На 17 октомври 2017 г. А прехвърля картечниците във Финландия, а на 24 октомври 2017 г. в съответствие с член 112а от Закона за огнестрелните оръжия ги представя на Helsingin poliisilaitos (полицейски орган, Хелзинки, Финландия) заедно с издадените за тях сертификати за дезактивиране⁶.

20. На 15 февруари 2018 г. Helsingin poliisilaitos издава решение № 2018/8575, в което приема, че дезактивирането на картечниците не отговаря на техническите изисквания съгласно приложение I към Регламент за изпълнение 2015/2403. Според него при операциите по дезактивиране на оръжията са допуснати пропуски⁷.

21. Helsingin poliisilaitos приема, че картечниците трябва да се считат за огнестрелни оръжия, подлежащи на разрешителен режим, по смисъла на Закона за огнестрелните оръжия. Тъй като А не разполага с разрешително за притежаването на въпросните оръжия, е разпоредено тяхното изземане.

22. А обжалва това решение пред Helsingin hallinto-oikeus (Административен съд Хелзинки, Финландия), като твърди, че:

- финландската полиция не е компетентна да проверява дезактивирането на оръжията,
- съгласно член 7, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/2403 полицията е трябвало да признае сертификата за дезактивиране на определения от Австрия проверяващ субект — дружество В,
- представените доказателства доказват, че дезактивирането на оръжията отговаря на техническите спецификации, определени в приложение I към Регламент за изпълнение 2015/2403.

⁶ По искане на посочения орган то ги представя още веднъж на 23 ноември 2017 г.

⁷ Преценено е, че при действията по дезактивиране са налице следните пропуски: 1) разглобяването на оръжието и на затварящата система не е възпрепятствано; 2) частите на спусковия механизъм не са заварени за затворната рама и въпреки че петлето е заварено за шепталото, това не възпрепятства движението на спусъка, като частите на спусковия механизъм могат да бъдат премахнати от оръжието; 3) в цевта на оръжията са пробити само пет отвора с диаметър, равен на калибъра, вместо предвидените в Регламент за изпълнение 2015/2403 шест отвора; 4) заваряванията са осъществени чрез метално заваряване за нормална стомана в защитна среда от инертен газ, а не чрез изискваното в посочения регламент за изпълнение електродръгово заваряване за неръждаема стомана марка ER 316 L в защитна среда от инертен газ с волфрамов електрод.

23. Helsingin poliisilaitos и Poliisihallitus (Главна дирекция на полицията, Финландия) представят становища по жалбата, в които посочват, че оръжията не могат да се считат за дезактивирани, тъй като:

- са налице пропуски при дезактивирането,
- дружество В не е орган по смисъла на член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение 2015/2403 и не фигурира в посочения в член 3, параграф 3 от този регламент списък,
- в този списък е отбелязано само, че Австрия е определила за проверяващ субект австрийското Министерство на вътрешните работи.

24. А представя отговор на становищата, към който прилага кореспонденция с австрийското Министерство на отбраната и спорта, в която последното потвърждава, че дружество В е определен от Австрия проверяващ субект по смисъла на член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение 2015/2403. А посочва също, че Австрия е определила общо шестнадесет проверяващи субекта⁸.

25. На 26 юни 2019 г. Helsingin hallinto-oikeus (Административен съд Хелзинки) отхвърля жалбата на А, като приема, че:

- дружество В не е посочено на интернет страницата на Комисията като австрийски проверяващ субект. Поради това сертификатите за дезактивиране не са в съответствие с Регламент за изпълнение 2015/2403,
- въведените оръжия не отговарят на техническите спецификации за дезактивиране, предвидени в Регламент за изпълнение 2015/2403.

26. А обжалва първоинстанционното съдебно решение пред Korkein hallinto-oikeus (Върховен административен съд, Финландия), като иска това решение и решението на Helsingin poliisilaitos да бъдат отменени⁹.

27. Helsingin poliisilaitos и Poliisihallitus оспорват жалбата и подчертават необходимостта от отправяне на преюдициално запитване, призната и от Korkein hallinto-oikeus (Върховен административен съд), който отправя до Съда следните въпроси:

„Когато се прехвърлят дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Съюза, при отчитане на разпоредбите на Директива 91/477/ЕИО [...], както и на разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403 [...], и по-специално на разпоредбите на член 3, параграф 1 от този регламент:

- а) може ли утвърден от национални органи проверяващ субект, издал сертификат за дезактивиране, да се счита за субект по смисъла на Директива 91/477 и членове 3 и 7 от Регламент за изпълнение 2015/2403, дори да не фигурира в публикувания от Комисията съгласно член 3, параграф 3 списък, ако различни органи на посочената държава членка

⁸ Документи 3 и 4 от приложението към писменото становище на А.

⁹ В подкрепа на исканията си той представя имейл на австрийското Министерство на вътрешните работи от 11 март 2020 г., според който в съответствие с националното законодателство Министерството на отбраната (по отношение на оръжията, считани за военни сувенири) и Министерството на вътрешните работи (по отношение на оръжията, предназначени за граждански цели) оправомощават определени търговци да проверяват дезактивирането на огнестрелни оръжия.

са уведомили прехвърлителя на оръжията, че действащият под формата на дружество с ограничена отговорност проверяващ субект, издал сертификата, разполага с такива правомощия по силата на Регламента; и

- б) може ли вместо включване в публикувания на интернет страницата на Комисията списък по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 да се представи друго доказателство, получено от национален орган, че даден проверяващ субект е определен от държава членка за дезактивирането на оръжия, поради което сертификатът за дезактивиране, издаден от този проверяващ субект, отговаря на определените в Регламента изисквания, в смисъл че в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламента съответната държава членка трябва да признае издадения в друга държава членка сертификат за дезактивиране?¹⁰.

III. Производството пред Съда

28. Преюдициалното запитване постъпва в Съда на 7 май 2021 г.

29. Писмени становища представят А, Poliisihallitus, финландското правителство и Европейската комисия, които участват в съдебното заседание, проведено на 18 май 2022 г.

30. Австрийското правителство отговаря писмено на отправените от Съда въпроси.

IV. Анализ

A. Предварителни бележки

31. Понятието „дезактивирано оръжие“ претърпява значително нормативно развитие:

- що се отнася до дезактивирането на огнестрелни оръжия, първоначалната редакция на Директива 91/477 (част III от приложение I към нея) само препраща към вътрешното право,
- с Директива 2008/51 е изменен член 4 от Директива 91/477, като на държавите членки е наложено задължението да гарантират, че „огнестрелно оръжие или част от него, пуснато на пазара, е маркирано и регистрирано в съответствие с настоящата директива или че е било дезактивирано“,
- Директива 2008/51 възлага на Комисията да приеме „общи насоки относно стандартите и техниките за дезактивиране на огнестрелни оръжия с цел да се гарантира, че дезактивираните огнестрелни оръжия са трайно нефункционални“. В резултат на това е приет Регламент за изпълнение 2015/2403¹⁰,

¹⁰ Необходимостта от изпълнението на тези задължения произтича от международен ангажимент, поет от Съюза като страна по Протокола срещу незаконното производство и трафик с огнестрелни оръжия, техни части и компоненти и боеприпаси към Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу транснационалната организирана престъпност, сключен с Решение 2014/164/ЕС на Съвета (ОВ L 89, 2014 г., стр. 7).

– дезактивиранияте оръжия обаче продължават да не се включват в определението за огнестрелно оръжие до приемането на Директива (ЕС) 2017/853¹¹, в чието приложно поле са включени.

32. Въпреки че Директива 2017/853 не е приложима към настоящия случай *ratione temporis*, тя потвърждава законодателната тенденция към засилване на гаранциите, необходими за необратимото дезактивиране на огнестрелните оръжия, така че те да не могат да бъдат въведени отново в употреба¹².

Б. Първи преюдициален въпрос

33. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали в трансграничния контекст на настоящия случай проверяващият субект, издал сертификат за дезактивиране, разполага с такива правомощия, въпреки че не е посочен в списъка, публикуван от Комисията¹³ съгласно член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403, и действа под формата на дружество с ограничена отговорност.

34. Следователно преюдициалният въпрос, който се отнася до формалните аспекти на движението на дезактивирани оръжия, обхваща два аспекта от приложимата правна уредба:

- на първо място, дали член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение 2015/2403 допуска възможността частноправен субект да бъде проверяващ субект,
- на второ място, дали проверяващите субекти, определени от всяка държава членка, трябва да са посочени в списъка, който Комисията трябва да публикува съгласно член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403.

1. Частноправни субекти като проверяващи субекти

35. Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение 2015/2403 във връзка с част III, втора алинея от приложение I към Директива 91/477 държавите членки трябва да определят „компетентен орган“, който да проверява дали дезактивирането на огнестрелното оръжие е извършено в съответствие с техническите спецификации, определени в приложение I.

36. В последната част на тази разпоредба се добавя, че „компетентният орган“ се нарича също „проверяващият субект“. Обстоятелството, че тези два израза са синоними (съгласно посочената разпоредба), поражда някои проблеми при тълкуването, които ще посоча по-долу.

¹¹ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 17 май 2017 година за изменение на Директива 91/477/ЕИО на Съвета относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие (ОВ L 137, 2017 г., стр. 22).

¹² „Според заинтересованите страни, с които Комисията проведе консултации, реактивирането на дезактивирани оръжия е сериозен източник на оръжия за престъпна употреба и те считат за приоритетно хармонизирането на правилата за борба с тази практика“ (точка 2.7 от Становище на Европейския икономически и социален комитет относно „Предложение за Директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 91/477/ЕИО на Съвета относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие“, COM(2015) 750 final — 2015/0269 (COD)).

¹³ Запитващата юрисдикция посочва (т. 23 от акта ѝ за преюдициално запитване), че към датата на изготвяне на преюдициалното запитване списъкът не е достъпен на интернет страницата на Комисията. Генерална дирекция на Комисията „Миграция и вътрешни работи“ (GD Home) я е информирала чрез центъра за връзка Europe Direct, че понастоящем списъкът се проверява и актуализираната версия ще бъде достъпна до края на 2021 г.

37. Становищата на страните показват противоположни мнения относно естеството на проверяващите субекти:

- финландското правителство и финландските полицейски органи предлагат стриктен подход, така че само *публичните* органи да могат да изпълняват функциите по проверка,
- Комисията и А поддържат противоположната теза: няма пречки да се възложи на *частно* предприятие задачата да проверява и удостоверява дезактивирането на огнестрелни оръжия.

38. Използването на думата „орган“ в член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение 2015/2403 по принцип насочва към „публичния“ характер на изпълняващата функция по проверка. По дефиниция характерното за „органа“ е, че участва в изпълнението на функции, свързани с *imperium* и присъщи на публичната власт¹⁴.

39. Този подход се подкрепя от съображение 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403: държавите членки трябва „да определят ред за проверка от компетентен орган на мерките за дезактивиране“.

40. В същия смисъл, но вече от систематична гледна точка, в членове 2 и 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 се прави разграничение между:

- *дезактивирането* на огнестрелни оръжия, което като физическа дейност може да се извършва както от публични, така и от частни субекти,
- *проверката* дали дезактивирането на оръжията е извършено правилно, функция, която се изпълнява единствено от „компетентен орган“. По отношение на проверката не се споменават частните субекти, което — с оглед на различното положение при физическите дейности по дезактивиране — изглежда в подкрепа на тезата, че проверката може да се извършва само от публични субекти.

41. Нормативното развитие след приложимите към настоящия случай правни норми е ориентирано в същата посока. С Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/337¹⁵ е изменен член 3, параграф 1 от Регламент 2015/2403, за да предвижда, че „[д]ържавите членки определят компетентен публичен орган, който да проверява дали дезактивирането на огнестрелното оръжие е извършено в съответствие с техническите спецификации, определени в приложение I [...]“.

42. Следователно намерението е било да се въведе *публичноправен* режим на контрол за проверката на дезактивирането на огнестрелни оръжия и тази функция е поверена на държавните *органи*.

¹⁴ Относно класическото разграничение между действия, извършени *iure gestionis* и *iure imperii*, вж. решение от 7 май 2020 г., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349), във връзка с член 1, параграф 1 от Регламент Брюксел I (Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

¹⁵ Регламент за изпълнение на Комисията от 5 март 2018 година за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403 за определяне на общи насоки относно стандартите и методите за дезактивиране с цел осигуряване на гаранции, че дезактивираните огнестрелни оръжия са приведени в състояние на необратима нефункционалност (ОВ L 65, 2018 г., стр. 1). С него се цели „правилата относно дезактивирането на огнестрелните оръжия, определени в Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403, [...] да отразяват и да са в съответствие с новите правила относно дезактивирането, въведени с Директива (ЕС) 2017/853“ (съображение 5). В съдебното заседание е подчертано, че при изменението на член 3, параграф 1 в текста на Регламент за изпълнение 2018/337 на някои езици не е добавено прилагателното „публичен“ към съществителното „орган“.

43. Законодателството на Съюза обаче не стига дотам, че да изисква държавите членки непременно да въведат в административните си структури технически служби, способни да изпълняват функцията по проверка. Ще се опитам да обясня защо според мен тази задача може да се повери на субекти (независимо дали са наречени по този начин, или са използвани други синоними)¹⁶ с частноправни организационна форма, при условие че са спазени определени гаранции.

44. Някоя от референтните норми на Съюза в тази област не определя как точно публичните органи трябва да гарантират изпълнението на критериите, установени в приложение I към Регламент за изпълнение 2015/2403. Държавите членки следва да определят кои органи ще изпълняват задачата по проверка, както и начина, по който да го направят.

45. При липса на разпоредба от правото на Съюза в обратния смисъл държавите членки запазват възможността си за самоорганизиране. Като цяло нищо не им пречи да възложат на частноправни образувания изпълнението на публични функции включително когато последните произтичат от норми на Съюза, които допускат такова възлагане¹⁷.

46. В същия смисъл държавите членки могат да разрешат на органите си да делегират определени правомощия на частни субекти¹⁸ или да въведат механизми за сътрудничество с предприятия от частния сектор, за да им поверят при подходящ контрол упражняването на такива правомощия¹⁹.

47. Според мен Регламент за изпълнение 2015/2403 допуска използването на същите методи. Единственото ограничение на организационната самостоятелност е държавите членки да не стигат дотам, че да изпразнят от съдържание модела на „публичен орган“, при който той носи крайната отговорност за процеса на проверка на дезактивирането на огнестрелни оръжия.

48. С други думи, що се отнася до проверяващите субекти, тази задача в обществен интерес може да бъде поверена на частно предприятие, ако условията, на които трябва да отговаря възлагането, не изопачават публичноправната схема, предвидена в Директива 91/477 и Регламент за изпълнение 2015/2403.

¹⁶ В текстовете на различните езици е използвана както думата „орган“ („organisme“ в текста на френски език, „organismo“ в текста на италиански език), така и думата „субект“ („entidad“ в текста на испански език; „entity“ в текста на английски език; „entidade“ в текста на португалски език; „entitatea“ в текста на румънски език; „entitei“ в текста на нидерландски език). В текста на немски език е използван терминът „Behörde“.

¹⁷ В една толкова обща област като правния режим на разпоредбите на директива с директен ефект Съдът приема, че те могат да бъдат противопоставени на „образование или организация, включително с частноправен характер, на което или която държава членка е поверила задача в обществен интерес и което или която разполага за тази цел с изключителни правомощия в сравнение с тези, които произтичат от нормите, приложими към отношенията между частноправните субекти“ (решение от 10 октомври 2017 г., Farrell, C-413/15, EU:C:2017:745, т. 35).

¹⁸ Делегирането не означава автоматично, че съответните дейности се извършват при „упражняване на публична власт“. Практиката на Съда по този въпрос отхвърля възможността спомагателни и подготвителни функции да се считат за пряко и специфично участие в упражняването на публична власт по смисъла на член 51, първа алинея ДФЕС, като обхватът на тази разпоредба следва да се ограничи до строго необходимото. От друга гледна точка в решение от 7 май 2020 г., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349, т. 39) се посочва, че „сам по себе си фактът, че някои правомощия са делегирани с акт на орган на публичната власт, не означава, че тези правомощия се упражняват iure imperii“.

¹⁹ Законодателството на Съюза разрешава изрично присъствието на частни субекти, за да изпълняват публични задачи в някои сектори. Вж. например член 4, параграф 2 от Директива 2014/45/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на моторните превозни средства и техните ремаркета и за отмяна на Директива 2009/40/ЕО (ОВ L 127, 2014 г., стр. 51): „Прегледите за проверка на техническата изправност се извършват от държавата членка на регистрация на превозното средство или от публичен орган, на който държавата членка е възложила тази задача, или от органи или образувания, които са определени и контролирани от държавата членка, включително упълномощени частни образувания“. Курсивът е мой.

49. Поради това считам, че частни субекти могат да проверяват дезактивирането на оръжията, при условие че действат по искане и под ефективния контрол на *същински* публичен орган. Последният разполага с правомощието да упражнява надзор върху начина, по който е извършено дезактивирането, но може да делегира тази задача на частни субекти.

50. Отговаряйки на въпросите на Съда на 22 април 2022 г., австрийското правителство посочва, че националното законодателство позволява Министерството на вътрешните работи и Министерството на отбраната да оправомощават определени търговци да проверяват дезактивирането на оръжията. Тази проверка означава, че оправомощеният частноправен субект изпълнява по силата на делегиране и под ръководството на посочените министерства задача на публичната власт²⁰.

51. В съдебното заседание както финландските органи, така и Комисията изразяват критично становище по отношение на австрийския модел, като подчертават броя на признатите частни проверяващи субекти (шестнадесет)²¹, както и липсата на данни за тях в изпратения на Комисията списък, в който е посочено само Министерството на вътрешните работи.

52. Независимо от това каква оценка заслужава този модел (в съдебното заседание Комисията отбелязва, че го разглежда²², за да реши дали да предприеме мерки в това отношение), първият преюдициален въпрос е формулиран абстрактно и следователно не изисква Съдът да извърши преценка на въведената от определена държава членка система.

2. Списъкът, съдържащ се в член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403

53. Съгласно член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 „Комисията публикува на интернет страницата си списък на проверяващите субекти, определени от държавите членки [...]“.

54. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали включването в този списък е необходимо условие, за да се считат проверяващите субекти за такива, или функцията му е само информативна, без той да има такова конститутивно действие.

55. Според мен член 3, параграфи 1 и 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 е в подкрепа на второто от тези становища: държавите членки са компетентни да определят проверяващите субекти, а списъкът отразява (или би следвало да отразява) вече определените от тях само за информация, без да има конститутивно действие²³.

²⁰ Според австрийското правителство (т. 17 от отговора му) оправомощеният търговец действа функционално като представител на делегиращия публичен орган. Последният носи отговорност за изпълнението на извършваните от търговеца задачи в обществен интерес. Съгласно австрийската конституционна съдебна практика делегирането трябва да отговаря на строги условия и трябва да се гарантират правомощията за ръководство и надзор или контрол от страна на административен орган (в настоящия случай Министерството на отбраната и Министерството на външните работи, които упражняват ръководните правомощия и могат да дават указания на проверяващите субекти).

²¹ Според данните, предоставени от Комисията, никоя друга държава членка не е възприела този модел.

²² Комисията изглежда загрижена по-специално заради броя на частните проверяващи субекти и за това дали има *реална* възможност за упражняване на контрол върху тях от публичния орган.

²³ Всъщност включването в списъка не обуславя, строго погледнато, съвместимостта на действията на всяка държава членка с Регламент за изпълнение 2015/2403. Според мен съображенията, които изложих в заключението по дело Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:782, т. 64—66), са приложими по аналогия към настоящия спор. В посоченото дело става въпрос за съобщение до генералния секретариат на Съвета кои са органите, които съгласно вътрешното право на държава членка са компетентни за издаването и изпълнението на европейски заповеди за арест.

56. Както подчертава Комисията в писменото си становище, нито част III от приложение I към Директива 91/477, нито член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 не ѝ предоставят правомощия да определя кои са „проверяващите субекти“. Те не предвиждат и изискване проверяващи субекти да са единствено тези, които след определянето им от всяка държава членка са включени в публикувания на интернет страницата на Комисията списък²⁴.

57. Вярно е, че в трансграничен контекст правната сигурност налага идентифицирането на проверяващите субекти да се основава на система, при която публикуването позволява да се установи със сигурност кои субекти са признати от всяка държава членка.

58. Разбира се, осигуряването на „известна свобода на движение“, посочена в съображение 1 от Директива 2008/51, се постига по-добре с механизъм, който намалява пречките пред търговията между държавите членки. Оценката от страна на органите на държавата по местоназначение, пред които се представя дезактивирано оръжие, ще е по-лесна, ако дезактивирането е проверено и удостоверено в държавата на произход от субект, чието естество не се подлага на съмнение именно поради включването му в списъка.

59. Тези съображения обаче не могат да надделеят над това, което следва от текста на правната норма, както и от нейния контекст: включването в списъка по член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403 не е условие за валидност, за да се получи *статут* на проверяващ субект.

60. Този *статут* се придобива не в резултат на включването в списъка, а с оправомощаването от съответната държава членка. Единствено държавата членка може да определи компетентните субекти за проверката и удостоверяването на дезактивирането на огнестрелни оръжия, а ролята на Комисията да публикува списъка е чисто спомагателна.

61. След като държавата членка е извършила такова оправомощаване, списъкът представлява, повтарям, предпочитано, но не и единствено средство да се докаже, че сертификатът за дезактивиране е издаден от оправомощен проверяващ субект.

62. Изхождайки от тази предпоставка, в случай че проверяващият субект не е включен в списъка, нищо не пречи вносителят на оръжието да представи сертификат за дезактивиране и да докаже с други правно валидни средства, че проверяващият субект, който го е издал, притежава законно това качество (тоест, че е определен за такъв от държава членка).

63. Горейзложеното не трябва да се приема като *омаловажаване* на списъка, предвиден в член 3, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/2403. Тази разпоредба, както и останалите разпоредби от посочения регламент не трябва да остават само на хартия. Предварителната осведоменост за това кои със сигурност са проверяващите субекти на всяка държава членка повишава надеждността на цялата система.

²⁴ Точка 26 от писменото становище на Комисията, потвърдено в съдебното заседание.

64. Освен това член 8 от Регламент за изпълнение 2015/2403 задължава държавите членки да сътрудничат лоялно на Комисията и да ѝ нотифицират „всички мерки, които приемат в сферата, обхваната от настоящия регламент“. Сред тях е предоставянето на „подробна информация относно [проверяващите субекти], както и символите им и данни за връзка с тях“, предвидено в член 3, параграф 3.

65. Неинформирането води не само до допълнително затрудняване на доказването, че сертификатът за дезактивиране е издаден от проверяващ субект, но и до неизпълнение на правно задължение от страна на държавата членка. Комисията следва да вземе необходимите мерки в отговор на неизпълнението на това задължение.

V. По втория преюдициален въпрос

66. С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи:

- дали „може [...] да се представи друго доказателство, получено от национален орган, че даден проверяващ орган е определен от държава членка“.
- дали в този случай сертификат за дезактивиране, издаден от този проверяващ субект, „трябва“ да бъде признат в друга държава членка в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/2403.

1. Доказване на проверяващия субект

67. Така формулираната от запитващата юрисдикция първа част на втория ѝ преюдициален въпрос се припокрива в голяма степен с първия ѝ преюдициален въпрос.

68. Ако, както предлагам, включването на проверяващ субект в списъка на Комисията не е съществено условие за придобиването на този *статут*, ми изглежда логично да се допускат други средства, доказващи, че този субект е определен от държава членка.

69. Според мен нищо не пречи това обстоятелство да се докаже с официални документи, издадени от органите на държавата на произход, дори когато по една или друга причина определянето не е отразено в публикувания от Комисията списък.

2. Признаване на сертификата за дезактивиране

70. Втората част на същия преюдициален въпрос се отнася до *задължението* за признаване от държава членка на сертификат за дезактивиране, издаден от проверяващ субект на друга държава членка.

71. Общото правило е, че дезактивирани огнестрелни оръжия могат да се прехвърлят към друга държава, при условие че имат нанесена общата уникална маркировка и се придружават от сертификат за дезактивиране.

72. Съгласно член 7, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/2403 „[Д]ържавите членки признават сертификатите за дезактивиране, издадени от друга държава членка, ако те отговарят на изискванията, определени в настоящия регламент“²⁵.

73. Действително посоченият член е формулиран императивно: „[Д]ържавите членки признават [...]“. (курсивът е мой). Тази повеля обаче веднага е нюансирана с поставянето ѝ в зависимост от условието сертификатите да отговарят на „изискванията, определени в настоящия регламент“.

74. Следователно признаването на сертификат от друга държава членка, различна от държавата, в която е издаден, не е автоматично, нито безусловно. Обратно, то ще се осъществи само ако сертификатът отговаря на изискванията, определени в Регламент за изпълнение 2015/2403, които могат да бъдат както формални, така и материалноправни:

- формалните изисквания касаят използвания образец (сертификат за дезактивиране, установен в приложение III към регламента) и компетентността на проверяващия орган, който го е издал. Сертификатът се представя пред компетентния орган на получаващата държава, за да може същата да се увери, че е издаден от проверяващ субект, определен от държавата на произход,
- материалноправните изисквания се отнасят до операциите по дезактивиране, които трябва да отговарят на техническите спецификации, определени в приложение I към Регламента. Проверката обаче от органите на държавата по местоназначение, че в държавата на произход са спазени тези спецификации поражда известни проблеми. Макар във въпросите на запитващата юрисдикция да не са споменати материалноправните изисквания²⁶, считам, че е уместно те да бъдат разгледани, за да се очертаят правилно засегнатите в настоящия случай принципи и интереси.

75. На пръв поглед би могло да се счете, че движението на дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Съюза се вписва в *класическата* схема за взаимно признаване, приложима към аналогични документи в рамките на движението на стоки и предоставянето на услуги.

76. Считаю обаче, че това приравняване трябва да се нюансира.

77. На първо място, в Директива 2008/51 се подчертава, че тя установява „равновесие между ангажимента за осигуряване на *известна* свобода на движение за някои огнестрелни оръжия в рамките на Европейската общност и необходимостта тази свобода да се *контролира* чрез въвеждане на гаранции за сигурност [...]“²⁷.

78. Още в първоначалната редакция на член 12, параграф 3 от Директива 91/477 е отразено, че ограниченията на свободното движение на огнестрелни оръжия са целенасочени, както и че „посредством споразумения за взаимно признаване на национални документи две или няколко държави членки могат да предвидят по-гъвкав режим от предвидения в настоящия член относно придвижването с огнестрелно оръжие на техните територии“.

²⁵ В съдебното заседание всички участници се съгласяват, че този член установява система за взаимно признаване на сертификати, основана на взаимното доверие между държавите членки.

²⁶ Както вече посочих (бележка под линия 13), запитващата юрисдикция отбелязва, че Helsingin poliisilaitos е установила съществени пропуски при дезактивирането на оръжията.

²⁷ Съображение 1 от Директива 2008/51. Курсивът е мой.

79. На второ място, правната уредба на движението на огнестрелни оръжия в рамките на Съюза, по отношение на които се „установява хармонизирана минимална рамка“²⁸, се различава от други норми за пълна хармонизация, уреждащи трансграничното движение на стоки, чието движение може да породи риск.

80. В случая на последните преобладаващ е принципът на свободно движение, съгласно който държавите членки не могат да забраняват, ограничават или възпрепятстват пускането на пазара или пускането в употреба на тяхна територия на предмети, които отговарят на изискванията на съответната правна норма.

81. Дори и в напълно хармонизирана рамка на националните органи се предоставят известни правомощия за последващ контрол за установяване на слабости или аномалии на системата. За целта се въвеждат редица предпазни клаузи, с които се избягват или коригират несъответствия на равнището на Съюза чрез задействането на процес, в който участват Комисията и всички държави членки²⁹.

82. Така, ако Директива 91/477, изменена с Директива 2008/51, и Регламент за изпълнение 2015/2403 не предоставят конкретно тези контролни правомощия на държавите членки по отношение на дезактивиранията оръжия, причината за това е, че те не са необходими именно с оглед на ограничаването на *обикновеното* движение на тези оръжия.

83. Прехвърлянето на оръжия между държавите членки води до упражняването на пълен контрол от органа на получаващата държава върху оръжията, *преди* да ги допусне окончателно на своя територия. Правомощията му за това произтичат от Директива 91/477.

84. Всъщност съгласно член 14, първо тире от Директива 91/477 „[д]ържавите членки приемат всички разпоредби, които забраняват влизането на тяхна територия на[...] огнестрелно оръжие, което е извън случаите, предвидени в членове 11 и 12, и с уговорката да се спазват предвидените в тях условия“³⁰.

85. Тези два члена уреждат процеса на движение на различните видове огнестрелни оръжия в рамките на Съюза, за което се прилага сложна процедура (член 11)³¹, или, когато се касае за притежаването им по време на пътуване през две или няколко държави членки — разрешителен режим (член 12).

86. Както бе подчертано в съдебното заседание, формалностите за прехвърлянето на дезактивирани огнестрелни оръжия в рамките на Съюза включват представянето на тези оръжия и на сертификатите им за дезактивиране на органите на получаващата държава,

²⁸ Решение от 3 декември 2019 г., Чешка република/Парламент и Съвет (C-482/17, EU:C:2019:1035, т. 47).

²⁹ В заключението по дело *Fédération des entreprises de la beauté* (C-4/21, EU:C:2022:221) разглеждам прилагането на предпазните клаузи в рамките на Регламент (ЕО) № 1223/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 30 ноември 2009 година относно козметичните продукти (ОВ L 342, 2009 г., стр. 59), чиято цел е да хармонизира по изчерпателен начин правилата на Съюза в този сектор. Въпреки че съгласно него държавите членки не могат да отказват, забраняват или ограничават предоставянето на пазара на козметични продукти, за които са спазени разпоредбите на Регламента, те могат да прилагат посочените временни клаузи, като същевременно зачитат единството на вътрешния пазар на тези продукти и оставят последната дума в ръцете на Комисията.

³⁰ Шесто съображение от Директива 91/477 предвижда, че „е нужно да се забрани по принцип преминаването от една държава членка в друга с притежавано оръжие“.

³¹ Ако държавата членка, в която се намират оръжията преди експедирането, разрешава пренасянето, тя издава разрешително, което включва всички обозначения, предвидени в член 11, параграф 2, първа алинея. Това разрешително придружава огнестрелните оръжия до тяхното местоназначение; то се представя при всяко поискване от властите на държавите членки.

които във всички случаи трябва да разгледат оръжията и сертификатите, за да преценят съответствието на сертификатите с оръжията, както и изпълнението на предвидените изисквания³².

87. В този процес на деклариране и представяне (което не е несъвместимо с *относителната* свобода на движение на огнестрелни оръжия, ограничена предвид очевидната им опасност) органите на получаващата държава не могат *да си затворят очите* пред наличието на сертификати, чието несъответствие с изискванията, определени в Регламент за изпълнение 2015/2403, се вижда от пръв поглед.

88. В такива случаи, когато тези органи имат сериозни основания да подозират, че издадените от проверяващ субект на държавата на произход сертификати не отговарят на посочените изисквания, те могат да извършат необходимите проверки (включително искането за съдействие по член 4 от Регламент за изпълнение 2015/2403) и евентуално да не ги вземат предвид, ако установените пропуски са сериозни³³.

89. Би могло да се приеме, че тъй като дезактивиранията оръжия не попадат в обхвата на понятието „огнестрелно оръжие“, те не подлежат на тези процедури, за да бъдат прехвърлени от една държава членка в друга. Според мен обаче това не е така по няколко причини:

- всяко оръжие съдържа известни „основни компоненти“. Дезактивирането има за цел именно да се гарантира, „че всички основни части на огнестрелното оръжие са доведени до постоянна нефункционалност и невъзможност за отстраняване, подмяна или модификация“³⁴,
- някои от тези основни компоненти представляват сами по себе си огнестрелно оръжие съгласно определението, съдържащо се в член 1, параграф 1б от Директива 91/477, с който в основния текст на Директивата е включено първоначално предвиденото в приложение I, част II, буква б),
- в този контекст трудно би могло да се твърди, че компетентният орган на получаващата държава не разполага с правомощия да проверява и класифицира дезактивиранията оръжия като носители на „основни компоненти на огнестрелни оръжия“, чието неутрализиране също трябва да провери.

³² A fortiori, получаващите органи могат да проверят дали дезактивиранията оръжия съответстват на споменатите в член 6 от Регламент 2015/2403 „допълнителните мерки“, които излизат извън техническите спецификации, определени в приложение I към него. В съдебното заседание е подчертано, че нито Република Австрия, нито Финландия са въвели този вид мерки.

³³ Разбира се, те могат да стигнат до същото решение, ако сертификатите за дезактивиране са получени или предявени с измама. Това се признава в решения на Съда от 6 февруари 2018 г., Altun и др. (C-359/16, EU:C:2018:63) и от 2 април 2020 г., CRPNPAS и Vueling Airlines (C-370/17 и C-3718, EU:C:2020:260), свързани с издаването на удостоверения E 101 за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, които се движат в рамките на Общността, при условие че преди това е проведена процедура, приключваща с действията на административна комисия, която отстранява различията в становищата на администрациите в разглеждания спор. Тъй като в Регламент за изпълнение 2015/2403 не са предвидени такива механизми за отстраняване на различията по отношение на сертификатите за дезактивиране на оръжия, преценката на евентуалната измама може да се извърши от органите на получаващата държава.

³⁴ Част III, буква а) от приложение I към Директива 91/477.

90. В обобщение, проверката в получаващата държава от органите ѝ дали сертификатът за проверка на дезактивирани оръжия отговаря на формалните и материалноправните изисквания, премахва опасността и позволява да се защити обществената безопасност: оръжията няма да бъдат въведени на нейна територия като такива дезактивирани оръжия, докато не се докаже, че те действително са дезактивирани.

V. Заключение

91. По изложените съображения предлагам на Съда да отговори на *Korkein hallinto-oikeus* (Върховен административен съд, Финландия) по следния начин:

- „1) Член 3 от Директива 91/477/ЕИО на Съвета от 18 юни 1991 година относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие и член 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2403 на Комисията от 15 декември 2015 година за определяне на общи насоки относно стандартите и методите за дезактивиране с цел осигуряване на гаранции, че дезактивирани огнестрелни оръжия са приведени в състояние на необратима нефункционалност, трябва да се тълкуват в смисъл, че:
- допускат държава членка да определи частноправно дружество, действащо под надзора и ръководството на публичен орган, което да проверява дали дезактивирането на огнестрелно оръжие е извършено в съответствие с техническите спецификации, определени в приложение I към посочения регламент,
  - включването в списъка на определените от държавите членки проверяващи субекти, който се публикува на интернет страницата на Комисията, не е съществено изискване за доказването на това определяне, което може да се докаже с всякакви правно допустими средства.
- 2) Член 7, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/2403 трябва да се тълкува в смисъл, че органите на държава членка, към която предстои да бъдат прехвърлени дезактивирани оръжия, могат да проверят, когато имат сериозни основания за това, дали сертификатите за дезактивиране, издадени от проверяващите субекти на друга държава членка, отговарят на формалните и материалноправните изисквания, определени в посочения регламент“.